

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593224112/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

»Har hun været forlovet to Gange før?» spurgte jeg, og Himlen forlade mig det, jeg troer næsten, jeg ønskede, han skulde svare Ja.

»Hun? Nei, jeg mener min Halv-Cousin, den Skjelm Panin. Han har været gift to Gange før. En af hans Koner er død, en anden er han skilt fra, Det var mærkelige Damer, begge To; han samler paa Mærkeligheder.»

»Saa er det dog besynderligt, at den unge Dame har villet tage ham,» sagde jeg.

»Ja, men man kommer jo heller ikke saadan og fremlægger sit hele *Vita anteacta* uden Indledning. Man siger ikke til en Dame: Min Deiligste, vil De være den Tredie? Man erhverver hende som den Nr. 1, man altid har søgt.»

Greven sagde dette i usædvanlig oprømt Tone; det var ellers ikke hans Manceer at tale saadan.

Jeg vilde gaae; men inden jeg fik taget Afsked, kom en Herre af Staldetaten.

»Har De hørt den nye Forlovelse?» var hans første Ord.

»Jeg har endnu Kortet i Haanden – hvis det er den, De mener.»

»Ja. Og er det ikke skammeligt: den deilige Pige til Sverrig!»

»Det veed jeg dog ikke,» svarede Greven, »Skandinavismen er *fashion*; saadanne Alliancer ville bidrage til at styrke Baandet mellem to Monarker og tre Folk.»

Hofcavalieren gjorde en lille Grimace og vedblev: »Men har De hørt, hvorfor hun tager ham?»

»Hvorfor?» svarede Greven; »dersom der er endnu en Grund foruden den ved slige Leiligheder sædvanlige, nemlig Forelskelse, saa vil jeg, hvis jeg tør være meget stolt, gjette paa, at det er, fordi Baron Panin er min Halvfætter.»

»O, jeg beder om Forladelse!» sagde Hofcavalieren.

»Aldeles ingen Forseelse!» vedblev Greven, stadig oprømt; »Halvfætterskabet er ikke til ringeste Hinder for, at jeg faaer Grunden at vide. Hvad var Grunden?»

»Hendes Søster er nylig død og har efterladt forældreløse Tvillinger. Hun har gjort det til Betingelse for sit Ja, at Baronen skal adoptere dem som sine egne!»

»Ja, saa!» sagde Greven.

Der blev endnu vexlet nogle Ord om samme Gjenstand, om Ba-

ron Panins Røgd, Stilling og Indflydelse, og Hofcavalieren, der vilde besøge en anden Herre paa Hotellet og var bange for, at han skulde gaae ud, skyndte sig bort.

«Det har min Hr. Halvfætter gjort Ret i at modtage! Det er første Gang, han gifter sig fornødt!» raabte Greven næsten overgivent.

Jeg gik. Det generte mig, at jeg havde hørt Fremmede tale paa deres Maade, verdslig, halvfrivolt, med Ligeegyldighed selv i deres Interesse, om en Begivenhed, der angik *Astrid* saa nær. Jeg vilde dog hellere, for at mit eget Billede af hende skulde vedblive at være skjønt, antage, at Staldotaten havde Ret, og at hun af Kjærlighed havde valgt sig en Husbond. Naar jeg nu erindrede det usædvanlige, velsignede, æmme, næsten vemodige Udtryk, der saa besynderlig havde været blandet ind i hendes lykkelige, friske Smil, saa forstod jeg vel, at hun med særegen Hengivelse kunde bringe sig selv som Offer; men jeg begreb ikke, hvorledes Tilværelsen havde tænnet at benytte denne Evne og dens Udtryk, der kun burde bruges som Skjønhed, til at udføre en Pleiemoders reale, huslige Nyttetsgjerning.

Verdens Lav syntes mig ubarmhertigt og smaalgt; Atmosfæren lagde sig trang og klam om mig; men jeg sagde nøgternt til mig selv, at man maatte see at finde Noget at troste sig med. Jeg spurgte mig selv, om jeg ikke hidtil havde seet paa Livet med natagtig Høitidelighed. Om Opgaven var Andet end at skaffe sig Spise, Drikke og Klæder og Penge til at kjøbe sig en Kone? Om jeg ikke kunde holde det fast i Øie og med Sindsro sige til alle Illusioner, naar jeg mødte dem: Jeg kjender Jer, tag kun Masken af.

Men jeg tog aldeles fejl i min Tro paa, hvad jeg kunde gøre ved en Illusion, naar jeg mødte den paa Gaden. Skjæbnen vilde, at jeg skulde møde netop Hende, og saa blev Begivenheden ikke blot ny, men kom op i en anden Potens.

Det var en Søndag Formiddag i Begyndelsen af April, med klar Himmel og let Frost. Der var faa Folk paa Gaden; jeg saae hende i lang Afstand i Bredgade. Jeg kunde ikke rage fejl; den Ynde i Form, Bevægelse og Gang havde kun En. En indre Sands kjendte hende, for Øiet havde faaet Overbevisning. Hun gik med en høj, anselig Mand under Armen. Ham kunde jeg ikke faae fast Øie paa og see, om han var ung og smuk eller ej; det eneste Indtryk, jeg beholdt, var, at han havde mørkt Overskjæg og Pelskrave paa Frakken, og at de samlede To saae lykkelig-fornemme ud. Det var i hendes usigelig lette, kyæk-